

Arrest

nr. 45 544 van 29 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen heet u I.(...) R.(...) en bent u een Roma zigeunerin geboren in Belgrado en hebt u de Servische nationaliteit.

Uw moeder A.(...) T.(...) zou afkomstig zijn uit Peje, Kosovo en gans uw familie zou moslim zijn. Uzelf zou praktiserend moslim zijn. U zou in Belgrado en Pozarevac hebben gewoond.

Toen u zes jaar was zouden uw ouders apart gaan wonen zijn. Uzelf zou sindsdien bij de moeder van uw vader in Pozarevac hebben gewoond.

U zou in Servië problemen gekend hebben met uw vader en diens familie omdat ze u wilden uithuwelijken. U zou hier niet akkoord mee geweest zijn. Uw vader zou u en uw moeder ook hebben geslagen.

Uw moeder zou uw kant gekozen hebben en uiteindelijk zou uw moeder beslist hebben om met u naar het buitenland te vluchten om u een betere toekomst te geven. Ze zou u van school hebben afgehaald

en ze zou met u in een appartement, in Belgrado gaan wonen zijn. Jullie zouden daar officieel geregistreerd zijn.

De familie van uw vader zou de politie verwittigd hebben en ze zouden aan de politie gezegd hebben dat uw moeder u in Europa wou verkopen. De politie zou bij uw moeder langs geweest komen zijn, maar u zou gewoon bij uw moeder kunnen blijven zijn. De familie van uw vader zou u echter komen halen zijn. De politie zou tussengekomen zijn en ze zouden gezegd hebben dat u zelf mocht kiezen bij welke ouder u wou wonen.

Na enkele maanden in dat appartement zou uw moeder in 2006 met u naar België zijn vertrokken. Onderweg zou u aangehouden zijn in Oostenrijk en uiteindelijk zou u in 2007 als minderjarige zijn aangekomen in België.

U zou met uw moeder ingetrokken zijn bij R.(...) T.(...), de moeder van uw moeder die legaal in België verblijft. Zij en de rest van de familie zouden onmiddellijk geprobeerd hebben om u uit te huwelijken. Omdat u en uw moeder niet akkoord waren zouden jullie in een opvangcentrum gaan wonen zijn.

In april vorig jaar zou uw moeder naar Servië teruggekeerd zijn.

U zou zelf niet durven terugkeren uit vrees voor uw vader en diens familie. U vreest dat ze u zouden slaan en u zouden verplichten om te trouwen.

U bent in het bezit van een geboorteakte afgeleverd op 19 juni 2009 te Belgrado, een kopie van de geboorteakte van uw moeder dd. 11 juni 2009, een kopie van de geboorteakte van uw moeder dd. 27 december 2004, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder dd. 25 november 2006, twee kopies van nationaliteitsattesten van uw moeder dd. 27 december 2004 en 11 juni 2009 .”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië te hebben verlaten samen met uw moeder wegens een probleem met uw vader en diens familie. Uw vader zou u en uw moeder regelmatig geslagen hebben en hij zou ermee gedreigd hebben om u uit te huwelijken. (CGVS p. 5 en 6).

Hierover dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde elementen problemen van interpersoonlijke en gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U hebt geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u mbt de problemen met uw vader en uw familie aan vaderskant in de toekomst geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten.

Zo zou de politie reeds twee keer tussengekomen zijn, de eerste keer op vraag van uw vader omdat deze niet wilde dat u bij uw moeder verbleef. En een tweede keer toen uw vader en diens familieleden u hadden meegenomen van bij uw moeder. Telkens oordeelde de politie dat u bij uw moeder mocht verblijven en dat u het recht had om zelf te kiezen waar u verbleef (CGVS, p. 8 en 9).

De politie handelde steeds in uw voordeel. Er kan in dit geval dus geenszins gesproken worden van een onwil tot / gebrek aan bescherming vanwege de Servische autoriteiten.

U beweerde weliswaar dat men in Servië moet betalen om een klacht te kunnen indienen, maar u kon deze bewering niet staven aan de hand van concrete feiten of elementen (CGVS, p. 9 en 10). Bovendien strookt deze bewering niet met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd.

Hieruit blijkt immers dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Wel hebben Roma te maken met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen. Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, zijn de autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. Bovendien is er volledige bewegingsvrijheid binnen Servië en Roma kunnen zich in geval van individuele moeilijkheden zonder problemen in een ander deel van Servië hervestigen, waar ze niet zullen worden geconfronteerd met moeilijkheden.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat familiaal geweld in Servië strafbaar is. De Servische Familiewet van 2005 voorziet in enkele beschermingsmaatregelen tegen huiselijk geweld zoals: bevel

tot uitzetting uit een woning, bevel tot betrekking van een woning, straatverbod of een stalkverbod. Vrouwen die zich aan het huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen aanspraak maken op (tijdelijke) opvang die geboden wordt door verschillende lokale en internationale organisaties.

Daarnaast hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich als meerderjarige niet elders in Servië kunt vestigen in plaats van bij uw vader of diens familie.

Bovendien verklaarde u zelf dat uw moeder naar Servië is teruggekeerd en ondertussen officieel van uw vader gescheiden is (CGVS, p. 2 en 4 en 9).

Betreffende de algemene situatie van de Roma in Servië, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat zij geregeld te kampen hebben met problemen als gebrek aan opleiding, werkloosheid, discriminatie,...

Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de Servische autoriteiten dit soort problemen van achterstelling in toenemende mate erkennen en, bijgestaan door de internationale gemeenschap, een oplossing trachten te vinden voor dit complex probleem en maatregelen nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Tijdens het Servische voorzitterschap van de Decade of Roma Inclusion, heeft Servië in april 2009 een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan voor de uitvoering van de strategie werd in juli 2009 aangenomen. De kwaliteit van de nationale en lokale media die rapporteren over Roma-aangelegenheden is verbeterd. In maart 2009 werd bovendien een "wet op het verbod op discriminatie" aangenomen. Deze wet is een duidelijke stap voorwaarts in de bescherming van de mensenrechten.

Ook werden recent maatregelen om de deelname en handavingsgraad van Roma-kinderen aan het onderwijs te verhogen. De belangrijkste hindernis voor een betere integratie blijkt het ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten en het gebrek aan woonregistratie bij Roma IDP's. Het is echter gebleken dat u over identiteitsdocumenten (geboorteakte en identiteitskaart met woonregistratie in Belgrado) en een goede kennis van de Servische taal beschikt. Bovendien volgde u wel degelijk onderwijs in Servië. (CGVS, p. 3).

Uit bovenstaande blijkt dat de algemene situatie voor Roma in Servië anno 2009 op zich dus geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Deze situatie is evenmin van dien aard dat er sprake is van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor van het Commissariaat-generaal verklaarde dat u moslim bent. Zowel uw vader als uw moeder zouden moslim zijn (CGVS, p. 2).

Hoewel uw moeder afkomstig uit een moslim familie is, verklaarde zij uitdrukkelijk dat uw vader Servisch Orthodox is (gehoorverslag moeder DVZ dd. 8 mei 2006, p. 13). Uit de typisch Slavische naam en voornaam van uw vader, R.(...) S.(...), en uw voornaam I.(...) en die van uw (half)broers en (half)zussen (S.(...), J.(...), I.(...), J.(...), V.(...)) blijkt bovendien overduidelijk dat uw vader niet afkomstig is uit een moslim familie.

Bevreemdend is ook dat u vreest in Servië door uw vader verplicht te worden om te trouwen met een oudere man (CGVS, p. 5 en 10). Gearrangeerde huwelijken maken inderdaad deel uit van de traditionele Roma cultuur. In tegenstelling tot de tradities van gedwongen huwelijk in moslimlanden, waarbij meisjes uitgehuwelijkt worden aan oude(re) mannen, zijn de bruid en bruidegom bij Roma zigeuners meestal ongeveer even oud.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd werd, werd als bijlage in het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw identiteitsgegevens en die van uw moeder, de welke niet betwist worden."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster laat in haar verzoekschrift van 25 maart 2010 gelden dat zij het helemaal niet eens is met de stelling in de bestreden beslissing die stelt dat "de aangehaalde problemen zijn van

interpersoonlijke en gemeenrechterlijke aard en u toont niet aan dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming door uw autoriteiten”.

Verzoekster merkt op dat fysiek en psychisch geweld wel degelijk kan aanvaard worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, te meer daar er een direct verband bestaat met het feit dat zij een vrouw is en bovendien een Roma zigeunerin en stelt dat *“ook al zijn er bepaalde tussenkomsten geweest van de politie, dan blijkt toch dat deze niet in staat zijn om voldoende bescherming te bieden tegen de vader en zijn familie in het land van herkomst”.*

Verzoekster meent dat de rapporten die de Commissaris-generaal hanteert en die vermelden dat de Roma geregeld te kampen hebben met problemen als gebrek aan opleiding, werkloosheid en discriminatie, niet overtuigend zijn.

Zij verwijst naar rapporten van niet gouvernementele organisaties die stellen dat het geweld tegen Roma in Servië systematisch en wijdverspreid is en die in het bijzonder de zwakke rechtspositie van de Roma-vrouwen en het gebrek aan bescherming door de autoriteiten aan de kaak stellen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de stelling van verzoekster dat fysiek en psychisch geweld wel degelijk kunnen aanvaard worden als een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie omdat er een direct verband bestaat met het feit dat ze vrouw is en bovendien Roma, antwoordt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is.

Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of dit risico concreet aannemelijk te maken.

Verweerder verwijst terecht naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004).

Verweerder benadrukt terecht dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoekster in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

In casu stelde verzoekster dat zij Servië verlaten heeft wegens een probleem met haar vader en zijn familie. De Commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat de aangehaalde elementen problemen van interpersoonlijke en gemeenrechterlijke (strafrechterlijke) aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

De bestreden beslissing vestigt verder terecht de aandacht op het feit dat de Servische politie steeds in verzoeksters voordeel tussengekomen is en er dus geenszins gesproken kan worden van een onwil tot/gebrek aan bescherming vanwege de Servische autoriteiten. Internationale bescherming kan immers slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. In casu werd aldus in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster voor haar problemen beroep kon doen op de bescherming van de Servische politie.

Waar verzoekster opmerkt dat zo uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Roma geregeld te kampen hebben met problemen als gebrek aan opleiding, werkloosheid, discriminatie..., wijst zij naar rapporten van niet gouvernementele organisaties die stellen dat het geweld tegen Roma in Servië systematisch en wijdverspreid is en die in het bijzonder de zwakke rechtspositie van de Roma-vrouwen en het gebrek aan bescherming door de autoriteiten aan de kaak stellen.

Terecht antwoordt verweerder dat verzoekster slechts een deel uit deze rapporten licht en beklemtoont dat uit de informatie ook blijkt dat de Servische autoriteiten evenwel dit soort problemen van achterstelling in toenemende mate erkennen en, bijgestaan door de internationale gemeenschap, een oplossing trachten te vinden voor dit complex probleem en maatregelen nemen.

Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren.

Tijdens het Servische voorzitterschap van de Decade of Roma Inclusion, heeft Servië in april 2009 een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen.

Een actieplan voor de uitvoering van de strategie werd in juli 2009 aangenomen. De kwaliteit van de nationale en lokale media die rapporteren over Roma-aangelegenheden is verbeterd.

In maart 2009 werd bovendien een "wet op het verbod op discriminatie" aangenomen. Deze wet is een duidelijke stap voorwaarts in de bescherming van de mensenrechten.

Ook werden recent maatregelen om de deelname en handavingsgraad van Roma-kinderen aan het onderwijs te verhogen. De belangrijkste hindernis voor een betere integratie blijkt het ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten en het gebrek aan woonregistratie bij Roma IDP's. Het is echter gebleken dat verzoekster over identiteitsdocumenten (geboorteakte en identiteitskaart met woonregistratie in Belgrado) en een goede kennis van de Servische taal beschikt. Bovendien volgde zij wel degelijk onderwijs in Servië (zie het verhoorverslag van 5 februari 2010, p. 3).

Uit bovenstaande kan besloten worden dat de algemene situatie voor Roma in Servië anno 2010 op zich dus geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Deze situatie is evenmin van dien aard dat er sprake is van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad is van oordeel dat de beslissing van de Commissaris-generaal op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd

tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, bevat de beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat de Commissaris-generaal terecht van verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Verzoekster toont immers niet aan dat, bij terugkeer naar haar land van herkomst, er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 noch dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE